కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_2016_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

పూజ

'**దేవుళ్ళందరూ** నేలమీద కాకుండా ఎత్తైన గుట్టలమీద ఎందుకుంటారు?' గుడి మెట్లు ఎక్కుతూ అడిగింది కవిత.

'పైకి ఎక్కి క్రిందకి చూస్తే సంకుచితమైన ఆలోచనలు ఆవిరైపోతాయని కాబోలు' అన్నాను.

'ఓహో. దేవుళ్లున్నది మనకోసమా? వాళ్ల కోసమా?'

'మనం వెళ్లకపోతే వాళ్లకేమీ తేడా పడదు'

'నిజమే!'

అయాసం తీర్చుకునేందుకు కొద్దిసేపు కూర్చుండిపోయింది.

'మగవాళ్లు స్వార్థపరులు' చెప్పింది.

'అవునా?'

'అవును. పెళ్లికాకుండానే పెళ్లిలో ఓ పూజ చేయిస్తారు. వరపూజ అంటారు, గౌరీ పూజ అంటారు.. ఒకటికాదు'

'పెళ్లి కాకుండా మగవాడు కూడా చాలా చేస్తాడు. ఆ హోమం అంటారు, ఈ హోమం అంటారు'

నన్నూ కూర్చోమని సైగ చేసింది. తప్పదనుకుని కూర్చున్నాను.

'ఊ... అసలు పూజ అంటే?' అడిగింది.

'పార్వతీదేవి పర్వతరాజ పుత్రిక'

'అవును'

'శివుడు స్థాణువు'

'అవును'

'అపర్ణగా తపస్సు ఆచరించిన తరువాత వారికి వివాహం జరిగింది.'

'ప్రకృతి పురుషునితో కలిసే ముందు తనలోని స్పందనను ఒక స్థాయికి తీసుకుని వెళుతుంది. సముద్రంలో కలిసే నది అక్కడికి చేరుకునే సమయానికి పరవళ్లు తొక్కి పైకి పొంగుతుంది. అటువంటి వివాహం వలన, ఆ శక్తి వలన పురుషుడు అమృతమూర్తి అవుతాడు! కాలకూటగరళమైనా అతన్ని బాధించదు!'

'ఓహో. జీవితంలో గరళం మింగే సన్నివేశాలుంటే?'

'తప్పకుండా ఉంటాయి'

ఇద్దరం లేచాం. కొన్ని మెట్లు ఎక్కిన తరువాత వెనక్కి చూసాను. రెండు మెట్ల క్రింద నిలబడిపోయింది కవిత.

'పరిణతి...' అంటూ పలికింది.

'ఎలాగ?'

'నేనో శిలను '

'ఓ'

'దాగి వున్న ఈ శిల్ప సౌందర్యం ఎక్కడిది?'

ఓ మెట్టు ఎక్కింది.

'నేనో ఆలోచనను

కదలని కలాన్ని'

'శభాష్'

'ఉలకని పలకని ఈ కావ్య కన్యక ఎలాటిది?'

మరో మెట్టు ఎక్కింది. సాయం సంధ్య కాంతులు వింతగా గంతులేస్తున్నాయి.

'నేనో నిశ్శబ్దఝరిని

శృతి చేసిన వీణను

అన్నిటికీ సిద్ధమైన ఈ మౌనరాగం ఎక్కడిది?'

ప్రక్కకు వచ్చి నిలబడింది.

'నేనో పుష్పాన్ని..', మెల్లగా అంది.

సహజ సౌరభమే నా రససిద్ధి!

వికసించటమే ఒక పూజ!'

ఓ కామేశ్వరావు కథ

'ఈ మెట్ల మీదే ఓ కథ చెబుతాను' చెప్పాను. కవిత వింటూనే మెట్లెక్కుతోంది.

'కామేశ్వరరావు తన జీవితంలో మొదటిసారి పూర్తిగా ఒంటరివాడైనాడు. ఏ రోజైనా ఇద్దరు ముగ్గురు తన టేబిల్ దగ్గర కూర్చోకుండా ఏ రోజూ ఆఫీసు పని చేసుకునేవాడు కాడు. ఎందుకో ఎవరూ లోపలికి రావటంలేదు. ఏదైనా ఫైలు పట్టుకొచ్చినా అలా జాగ్రత్తగా టేబిల్ మీద పెట్టి జారుకుంటున్నారు. అయినా కూడా లౌకికం తెలియని వాడు కాడు. రెండు రోజుల క్రితం కూడా ఇలా లేదు. ఒక్క పూటలో ఆఫీసంతా మారిపోయింది.'

'ఏమైంది?' కవిత అడిగింది.

'కాంతమ్మగారు మరో ఆఫీసునుండి ట్రాన్సఫర్ అయి ఇక్కడికి వచ్చారు. భర్త ఎక్కడో దూరంగా ఉంటాడు. ఏవో సమస్యలున్న మనిషిగా ఉండేది. ప్రతిరోజూ సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు ఆయన గదిలోకి వెళ్లి ఓ గంటసేపు కాలక్షేపం చేసేది...

ఆవిడ అలా ఆ గదిలోకి వెళ్లే సమయానికి శేషన్‌గారు తన బాగ్ సద్దుకునేవాడు. 'ఆఫీస్ అయిపోయినట్లే... ఇంటికి పోవాల. నేరం నాలుగు మణి'

'అదేంటిసార్, ఇంకా ఎక్కడయింది?' ప్రక్కన కూర్చునే అమ్మాయి అడిగింది.

'అయిపోయింది. సారువాండు మరల పిలువడు తాన. అర్థమయిందా? సేవ స్టార్టయింది. చూచినావా?'

'సార్, మీరు నేరం అన్నారు. అలా అనెయ్యటం ఎంత నేరం సార్?'

'నేరం అంటే టైం తల్లీ, వస్తానూ..!' అంటూ బాగ్ సద్దుకుని జారుకున్నాడు.

మరో ఆఫీసు నుండి పనికోసం వచ్చినవాడు కూడా కొద్దిసేపు కూర్చుండిపోయి 'ఇది అన్యాయం' అన్నాడు.

'ఏంటి?' అమ్మాయి అడిగింది.

'మీరేదో అంటున్నారు కదా?'

'ఏమన్నాం?'

'అదే ఇలా ప్రతిరోజూ లోపలికెళ్లి...'

అమ్మాయి నోరు మీద వేలు పెట్టుకుంది.

'తప్పుసార్. వారి మధ్య ఏమీలేదు. ఏదో మాటలు కలిసాయి అంతే.'

'అలాక్కాదు. నేనూ విన్నాను.'

'ఏం విన్నారు?'

'కామేశ్వరావుగారి భార్య ఆయనతో ఉండదు కదా?'

'మీకెవరు చెప్పారు?'

'ఒకరా? ఇంకో ఇద్దరు చెబితే సెంచరీ అయిపోతుంది'

'ఓ. ఇద్దరి కోసం ఆగటం ఎందుకు? ఓ రెండు పేర్లు మీరే చెబితే అయిపోదా?'

అతను ఫైలు తీసుకుని లేచాడు.

'చూడమ్మా! నన్ను ఏదో పోరంబోకు అనుకోకు. ఆలోచించిగానీ మాట్లాడను.'

అమ్మాయి నవ్వి ఊరుకుంది. అతను వెళ్లిపోయాడు.

కవిత రెండు మెట్ల వెనుక ఉంది. అలా నిలబడి ఆ చెట్లలో ఆడుకుంటున్న కోతులను చూస్తోంది. కొద్దిసేపు నేనూ ఆగిపోయాను. గాలి చల్లగా ఉంది.

ఆఫీసులో చిత్రమైన వాతావరణం ఏర్పడింది. కాంతమ్మగారు ఓ మూల కూర్చుని ఏవో పుస్తకాలు చదువుకుంటూ ఉండేవారు. కరెక్టుగా సాయంత్రం నాలుగవుతుండగా చేతిలో ఉన్న పనంతా చక్కబెట్టుకుని కాగితాలన్నీ సర్దేసి బాగ్ కూడా తీసుకుని కామేశ్వరావు గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. శేషన్ దీర్ఘంగా ఆవులించాడు.

'తమ్మీ...' అని అటెండెంట్‌ను పిలిచాడు. అతను దగ్గిరకి వెళ్లాడు.

'సార్'

'ఆ గోడ గడియారం చూస్తివా?'

'చూసాను సార్'

'నేరం ఎవుళ?'

'నాల్గు సార్'

'కాదు. కాంతమ్మ మేడమ్ లోనకు పోయింది దానే? '

'సార్'

'అప్పుడు టైం నాలుగు. ఏమి?'

'కరెక్ట్ సార్'

'ఈ ఫైల్ ఉదయమే పూర్తి చేసినా తమ్మీ'

'సార్'

'ఏమి? నీ కోసం పెట్టనా!'

'నా కోసం ఏమి సార్?'

'హ హ! సార్ టేబిల్ మీద ఇప్పుడు పెట్టిరా ఏమి?'

'అర్థమైంది సార్. ఇలా ఇవ్వండి'

అతను క్రాఫ్ సద్దుకుంటూ ఆ రూమ్ వైపు బయలుదేరాడు. శేషన్ కాలు మీద కాలు వేసాడు అటు ప్రక్కనున్న అమ్మాయి వైపు చూసాడు.

'ముప్పది సంవత్సరాలు దానా... ఇగో పాపా, ఏమి? ముప్పది సంవత్సరాల అనుభవం దానా.'

అమ్మాయి ఏమీ మాట్లాడలేదు. కంప్యూటర్‌లో ఏదో కొట్టుకుంటూనే ఉంది. ఆయన ఇటు తిరిగాడు. ఇక్కడ కూర్చున్న వ్యక్తి అలా ఉండడు. ఎప్పుడు ఎవరు ఏది చెబుతారా అన్నట్లు ఆకలిగా చూస్తూ ఉంటాడు.

'ఈ నామం ఉంది చూస్తివా?' శేషన్ అడిగాడు. అతను ఏమీ మాట్లాడలేదు. నోరొక్కటీ చిన్నగా తెరిచాడు.

'ఈ నామము.. ఏరోజూ అద్దం చూసి పెట్టడు ఈ శేషన్'

'ఛా'

'ఆమా! మరి ఏమి?'

'ఎట్లా పెట్టుకుంటారు సార్? నామం? అర్థరాత్రి గడియారం ముల్లులా అలా.. షార్ప్‌గా ఉంటుంది సార్!'

'చూస్తివా? ప్రక్క ఇంటి అమ్మాయిని చూస్తూ నువ్వు కాలిలో సెరుప్పు ఎప్పిడి తొడుక్కుంటావు మాదిరి... సింపుల్. అనుభవం పా!'

'వండర్‌ఫుల్ సార్. మీది మాములుగానే మంచి స్కిల్. అద్దం చూడకుండా అంత చక్కగా పెట్టుకోవటం సామాన్యమైన విషయం కాదు'

'అర్జునుని మాదిరి పా. క్రింద దాన చూసి పైన బాణం ఆడిచ్చా... అప్పిడి.'

ఇంతలో అటెండెంట్ వచ్చాడు.

'తమ్మీ, ఏమి జరుగుతా ఉన్నది లోపల?'

'సార్, ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. మీ ఫైల్ టేబిల్ మీద...'

'ఏమి? మీదినుండి తోసేసినాడా! అవున్లే. డిస్టెర్బెన్స్ కదా?'

'లేదు సార్. ఓ పక్కగా జరిపారు. నన్ను వాళ్లిద్దరికీ టీ తెమ్మని చెప్పారు. అందుకే పోతున్నా కాంటీన్‌కు'

శేషన్ అటు తిరిగాడు.

'చూస్తివా? ఇప్పుడు చెప్పు'

ఆ అమ్మాయి నవ్వింది.

'ఏంటి సార్, మీరు మరీనూ. సార్ ఒక్కోసారి నాక్కూడా టీ తెప్పిస్తారు పాపం!.'

'ఆ....పాపం! ఇలాక్కూడానా... ఆండవనే! రొంబ అన్యాయం పా!'

ఆయన బాగ్ తీసుకున్నాడు.

'అయిపోయింది. ఇంక మేమెందుకిక్కడ? పోయి వస్తా తమ్మీ!'

కొంత దూరం నడుచుకుంటూ వెళ్లి అటెండెంట్ భుజం మీద చెయ్యి పెట్టాడు.

'తమ్మీ! సుల్తాన్ బజార్‌లో రెడీమేడ్ దొరుకుతాయి కదా!'

'ఏంటి సార్! కుర్తా పైజమాలా?'

'నో నో.. ఆడువాండ్ల బురకాలు! అవి వేసుకుని కూర్చుంటాను పా అప్పుడె ఓ ఫైల్ పట్టుకుని పోతే నాకు కూడా టీ సాపాటిక్కు కుదురుతుంది. చూస్తివా? ఈ చేతి మీద నిలబెట్టిన ఆఫీసుదానా! ఎట్లయిపోయింది ఈ ఆఫీసు.. తమ్మీ..'

'బాధపడకండి సార్!'

బాగ్ ఒక భుజం మీదనుండి మరో భుజం మీదికి సర్దాడు శేషన్.

అటెండెంట్ భుజం తట్టాడు.

'తమ్మీ, ఈ ఆఫీస్ ఇక నీది దానా.. జాగ్రత్త! పోయి వస్తా తమ్మీ. జాగ్రత్త!'

అటెండెంట్ కూడా ఆయన భుజం తట్టాడు.

'నేనున్నాను సార్. వెళ్లిరండి. నేనున్నాను. అయామ్ హియర్!'

'కరెక్ట్'

శేషన్ భారీ అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లిపోయాడు.

రెండు మెట్లు భారీగా ఎక్కి కవిత ఆగిపోయింది.

'ప్రతి ఆఫీసులో ఓ కామేశ్వరావు, ఓ కాంతమ్మ, ఓ శేషన్ ఉండితీరుతారు. ఇందులో పెద్ద గొప్ప విషయం ఏముంది?'

'ఆలోచిస్తే అన్నీ గొప్ప విషయాలే. అసలు ఆలోచన అనేదే చిత్రమైనది. ఆలోచనలో అమృతం ఉండవచ్చు ఆలోచనలో విషం ఉండవచ్చు. ఏ అంతర్మథనంలోంచైనా ముందర వచ్చేది విషమే.'

'ఇంతకీ విషయం ఏంటి?'

'విశదంగా చెబుతాను. నేను చెబుతుంటే ఆయాసం తగ్గుతుంది'

'కాదు. వింటుంటే ఆశ పెరుగుతోంది'

'వెరీగుడ్ ఆఫీసులో కొద్దిరోజుల తర్వాత కాంతమ్మగారు కనిపించకుండా పోయారు. ఇంటికి నోటీసులు పంపారు. శలవు మంజూరు కాలేదన్నారు. ఆవిడ తాలూకు బంధువులు ఆఫీసుకు వచ్చి సమాచారాలు సేకరించారు. శేషన్ వాళ్లని కాంటీన్‌కి తీసుకుని వెళ్లి స్పెషల్ టీలు ఆర్డర్ చేసాడు. దాదాపు రెండు నెలలు గడచిపోయాయి. రక్షణ శాఖ వారు కామేశ్వరావును కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగి వెళ్లిపోయారు. పై అధికారులు కామేశ్వరావును మరో చోటుకి బదిలీ చేస్తున్నారని వార్తలు వచ్చాయి.

గడియారం నాలుగు కొడుతూనే ఉంది. కామేశ్వరావు ఏ మాత్రం తొణకలేదు. కాకపోతే ఆయన గతంలో ప్రవర్తించిన తీరు మారిపోయింది. కాలానుగుణంగా దేనినో ఆసరాగా తీసుకుని అల్లుకుపోయే ప్రతి జీవిత లతకీ ఎక్కడో కొలత తప్పుతుంది. ఓ కలత మిగులుతుంది. చిరుగాలికే పంచిన చక్కని సువాసనలు, చిరునవ్వులు, అక్కడక్కడ ఎండిన ఆకుల మాటున ఏవో అర్థంకాని చిరాకుల్లా మారుతాయి.

ఒక రోజు బక్కగా ఉన్న ఓ కుర్రాడు ఆఫీసులోకి వచ్చాడు. శేషన్ దగ్గిరకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. శేషన్ తన ముక్కుమీదినుండి జారిపోతున్న కళ్లజోడును పైకి తోసాడు. బాగున్నానా అన్నట్లు తల ఊపాడు.

'నా పేరు సతీశ్' అన్నాడు కుర్రాడు.

నాకేమీ అభ్యంతరం లేదన్నట్లు మరోసారి తల ఊపాడు శేషన్.

'కాంతమ్మగారు....'

'ఆమె ఆఫీసుకు రావటం లేదు పా. నోటీస్ పంపినాము'

'నేను కాంతమ్మగారి అబ్బాయిని'

అందరూ చేస్తున్న పని ఆపేసి అటు చూసారు. శేషన్ లాభం లేదనుకున్నట్లు కళ్లజోడు తీసేసాడు.

'కూర్చో పా. ఎప్పిడి?'

అతను కూర్చున్నాడు.

'ఎక్కడున్నారు ఆమె?'

'తెలియదు సార్. ఇన్ని నెలలు గడచిపోయినా ఏమీ ఆచూకీ తెలియటం లేదు.'

'ఊ.. ఏం చేస్తుంటావు?'

'డిగ్రీ అయ్యాను సార్.'

'జాబ్..'

'జాబ్‌లేదు సార్. దాని గురించే వచ్చాను.'

శేషన్ అమ్మాయి వైపు తిరిగాడు.

'ఏమ్మా, జాబ్‌గానీ ఏదైనా ఇప్పిస్తామా మనం?' అమ్మాయి నవ్వేసింది ఊరుకుంది.

'చూడు తమ్మీ. తప్పు చోటుకి వచ్చావు'

'సార్, మా అమ్మ జీతం కూడా ఇప్పుడు మాకు రావటంలేదు. తిండికి కష్టం అవుతోంది'

'కష్టమే..తమ్మీ..' అంటూ అటెండెంట్‌ను పిలిచాడు. అతను దగ్గరకి వచ్చి ఇద్దరినీ ఓ చూపు చూసాడు.

'కొద్దిగా నల్ల టీ పెట్టుపా' అన్నాడు శేషన్. అతను వెళ్లిపోయాడు.

'సార్'

'చెప్పు కన్నా'

'మా అమ్మ ఉద్యోగం నాకు ఇప్పిస్తారా? ఏవో రూల్స్ ఉంటాయి కదా?'

'నో నో. చూడు కన్నా, ఎవరైనా తప్పిపోయి ఏడు సంవత్సరాలుకూడా దొరక్కపోతే. మరోలా అనుకోవద్దు, వారు చనిపోయినట్లు లెక్క. అప్పటిదాకా ఎవరు ఏమీ చెయ్యలేరు. పోనీ ఏడు సంవత్సరాలు ఆగినా అప్పటికి నీ వయసు ఏమగును? అదీ ప్రాబ్లమే. టీ సాపట్లా...'

హై కోర్టు డివిజన్ బెంచ్ మీద కూర్చున్న న్యాయమూర్తిలా ఓ చిరునవ్వు నవ్వి మరల అమ్మాయివైపు చూసాడు.

'ఏమ్మా?' అన్నాడు. అమ్మాయి అబ్బాయి వైపు చూసింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా తన పనిలోకి మరల తల దూర్చేసింది.

'ఇక్కడ కామేశ్వరవుగారు ఎవరు?' అతను అడిగాడు. రిటైర్‌మెంట్ వయసు మరో నాలుగేండ్లు పొడిగించినందుకు కలిగే ఆనందం కలిగింది శేషన్‌కి. చేతిలోని కలంతో అటువైపు సైగ చేసాడు. కవిత ఓ మెట్టు మీద కూర్చుండిపోయింది విశ్రాంతి కోసం నేనూ కూర్చున్నాను.

'ఇలా ఆఫీసుల్లో ఇళ్ల విషయాలన్నీ కూడా మాట్లాడుకుంటారా?' అడిగింది.

'నేను కథ చెబుతున్నాను కవితా!'

'ఓహో. ఇది నిజం కాదన్నమాట'

'జరిగిన కథ.'

'ఇదొకటి మళ్లీ. కథను నలుగురూ మెచ్చుకోవాలంటే ఇది జరిగిన కథ అని చెప్పేయటం రచయితల దురలవాటు.'

'ఇది మాములుగా అన్నమాట కాదు. రచయితల తరఫున ఈ మెట్టుమీద నిరసన ప్రదర్శిస్తున్నాను'

'ఈ నిరసనను సరసంగా స్వీకరిస్తున్నాను. ఇంతకీ కామేశ్వరావు ఏం చేసాడు?'

'కామేశ్వర్రావు ఏమీ చెయ్యలేదు. మిగతా వాళ్లు చాలా చేసారు.'

'ఓహో. ఏం చేసారు మాష్టారూ?'

'చూసావా? నీకూ ఏదో తెలుసుకోవాలనుంది. సృష్టిలోని కీలకం ఇది.'

'ఇదేంటి? కథ చెబుతుంటే తరువాత ఏమయింది అనటంలో కూడా సృష్టిలోని కీలకమా? ఇలా అయితే బండీ నడిచినట్లే.'

'అలాక్కాదు. కాంతమ్మగారికీ, కామేశ్వర్రావుకీ మధ్య ఏమిటి అన్నది మనం ఇంకా తేల్చుకోలేదు.'

'మనం అంటే?'

'అ...అదీ.. జనరల్‌గా అన్నమాట. అదీ కథ.'

'ఓ మాటనుకుందాం'

'ఓ!'

'అంటే?'

'నా మాటలు నీకొచ్చేస్తున్నాయి'

'అయితే?'

'మనకు పెళ్లయిపోయినట్లే!'

'ఇప్పుడర్థమయింది'

'ఏంటి?'

'కాశీయాత్ర ఎందుకు పెడతారో'

'ఎందుకు?'

'పెళ్లి ముందర ప్రతి మగవాడికీ కొంత పిచ్చి పుడుతుందని విన్నాను. అంచాత అటు బయలుదేరుతాడు.'

'వెనక్కి తెచ్చి పిచ్చికుదురుస్తారు.'

'సరే చెప్పండి. ఇంతకీ కామేశ్వర్రావు కథ ఏమయింది?'

***

శేషన్ ఒక రోజు ఉదయమే కామేశ్వర్రావు గదిలోకి పరుగుతీసాడు.

'సార్, రిసల్ట్స్ వచ్చినాయి సార్. ఈ లిస్ట్‌లో కాంతమ్మగారి పేరు కూడా వున్నాది సార్'

ఆయన లిస్ట్ చూసి చదివాడు.

'శేషన్..'

'సార్'

'వాళ్ల ఇంటికి ఈ లిస్ట్ కాపీ పెట్టి మరో నోటీస్ పంపండి'

'ఆమా సార్'

'మరోసారి ఆఫీస్ తరఫున మరో పేపరు ప్రకటన ఇవ్వండి'

'సరి'

'ఆవిడ నుండి ఏ సమాచారము రాకపోతే అది రికార్డ్ చేసి తరువాత వారికి అవకాశం ఇవ్వండి.'

'సార్.. ఆవిడ ఎక్కడికి వెళ్లి ఉంటుంది సార్?'

కామేశ్వరరావు కళ్లు మూసుకున్నాడు.

'శేషన్, పారేసుకున్న పెన్సిల్ ముక్కే సరిగ్గా వెతుక్కోలేను. కాంతమ్మగారి గురించి ఏం చెబుతాను?'

'అది కాదు సార్. మీతో రోజూ..'

కామేశ్వరరావు చెయ్యి అడ్డు పెట్టాడు.

'మీరూ రోజూ కలుస్తారు. కొత్తల్లో అయితే గంటలు గంటలు కూర్చునేవారు'

'కరెక్ట్ సార్'

'అలా అని మీరు ఈ రోజు వరకూ ఒక్కసారైనా కనిపించకుండా ఎందుకు వెళ్లిపోలేదో ఎలా చెప్పగలను?'

'చాలా బాగా చెప్పినారు సార్. వస్తాను..'

శేషన్ వచ్చి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

'మతిపోయింద్ పా.. పైన వున్న ఫాన్ నెత్తిమీద పడినదా అంద మాదిరి ఉన్నాదిరా తమ్మీ.'

మంచినీళ్ల బాటిల్ ఖాళీ చేసాడు. బాటిల్ మూత పెడుతూనే కరెంట్ షాక్ తగిలిన వాడిలా లేచి నిలబడ్డాడు. ఎదురుకుండా కాంతమ్మగారు నిలబడి ఉన్నారు...

కవిత మెట్లెక్కడం ఆపేసి నన్ను వింతగా చూసింది.

'ఇది అన్యాయం' అంది

'ఏది అన్యాయం?'

'ఎక్కడి నుండో అలా ఎలా ఊడిపడుతుంది? టూ మచ్'

'ఇది కథ'

'ఓ. జరిగిన కథ కదూ, పైగా? ఇదొకటి? సర్లెండి. పూజ అన్నారూ, దేవుడన్నారు, తపస్సన్నారు... ఏంటో, అసలు నా కవితలోని భావాన్ని ప్రక్కన పెట్టి ఇష్టమొచ్చిన కథలు వ్రాస్తున్నారు, కాదు చెప్పేస్తున్నారు'

'కవిత పెసరట్టులాంటిది..' చెప్పాను, '....అల్లం, పచ్చిమిర్చీ, ఉల్లిపొరలు, జీలకర్ర వగైరా చల్లి ప్లేటులో చక్కగా సర్ది పెట్టింది కథ అవుతుంది'

'పోనీ మరో మాట అనుకుందాం'

'యస్?'

'నేను ప్లేన్ దోసా ఆర్డర్ ఇస్తే పెసరట్టు ఎవరు తెమ్మన్నారు? ఆర్డర్ కాన్సిల్.'

ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం.

ఆఫీసు హాల్లో ఓ రోజు ఓ చిన్న కార్యక్రమం పెట్టారు. కామేశ్వరరావు ప్రామోషన్ మీద మరో ఆఫీసుకు బదిలీ అయ్యాడు. కాంతమ్మగారికి అక్కడే ఓ చిన్న ప్రామోషన్ వచ్చింది. అందరూ స్వీట్లు పంచుకున్నారు. శేషన్ ఓ ఫేర్‌వెల్ ప్రోగ్రామ్ పెట్టాడు. తాను మాట్లాడలేడని కామేశ్వరరావు తప్పుకున్నాడు. కాంతమ్మగారు మాట్లాడాల్సిందేనని అందరూ పట్టు పట్టారు. ఆవిడ అందరికీ నమస్కారం చేసుకుంది.

'నేనూ ఆ టెస్ట్‌లో పాస్ అవటానికి కారణం కామేశ్వరరావు సార్ అని అందరికీ మనవి చేసుకుంటున్నాను. భర్త ఉండి కూడా ఎన్నో చిత్రహింసలకు గురయి భర్తకు దూరంగా పిల్లలతో వేగలేక ఉన్న నేను ఈ ఉద్యోగంలో చేరాను. చేరినప్పటినుండీ ఇంట్లో

ఎదిగొచ్చిన కుర్రాళ్ల బాధలు ఎక్కువయ్యాయి. వాళ్ల కాళ్లమీద నిలబడటం దూరం పెట్టి నా జీతంతో దుబారా చేసి ఇంటి ముందర అప్పుల వాళ్లను నిలబెట్టారు నా సుపుత్రులు. ఎప్పుడైనా కోప్పడితే - అర్థమైంది, నాన్న నిన్ను ఇందుకే వదిలిపెట్టాడు అని వాళ్లు చెప్పినప్పుడు ఎందుకు బ్రతికున్నాను, ఎవరికోసం ఇంకా బ్రతుకుతున్నాను అని మూగబోయిన నా మనస్సును ప్రశ్నించుకుని మూగుతున్న ఆలోచనలకు, మూలుగుతున్న కాలానికీ మధ్య తూగలేని నన్ను కొద్దిగా ఆగమని చెప్పి అదుగో ఆ కిటికీ అవతల పైన ఇంకా కొద్దిగా ఆకాశం వున్నది అని చెబుతూ వచ్చారు కామేశ్వరావుగారు. ఆయన దగ్గరే రోజూ ఖాళీ సమయంలో ఈ పరీక్షకు కావలసినవన్నీ చదువుకున్నాను.

సార్ ఒంటరిగా ఉన్నారన్న సంగతి మనకందరికీ తెలిసిందే. వారి శ్రీమతిగారు తగువు పెట్టుకుని మరో ఊళ్లో ఉద్యోగం చేయటం నాకు తెలిసిన విషయం. నా బాధలు చెప్పుకుంటున్నప్పుడు ఆయన ఒకరోజు నవ్వుతూ 'ఎవరికీ కనిపించకుండా వెళ్లిపోతే ఎలా ఉంటుందో' అన్నారు. తెగించి అదే పని చేసాను. తప్పో ఒప్పో నాకు తెలియదు కానీ ఇన్ని రోజులూ వారి శ్రీమతిగారింట్లో ఉన్నాను..'

అందరూ కుర్చీలలో వెనక్కి వాలారు.

'ఒక సమస్యలో ఉంటూ మరో సమస్యను సమాధానం వైపు తీసుకుని వెళ్లే కామేశ్వరావుగారు వారి శ్రీమతికి ఎన్నడూ దూరం కాలేదు. ఆవిడ కూడా నాతో కొంత ఆకాశాన్ని పంచుకున్నారు. రెండు నెలల తరువాత ఇక్కడికి రాబోతున్నారని మీకు ఎలా చెప్పాలో నాకు అర్థం కావటం లేదు..'

ఆ చిన్న హాలు నిశ్శబ్దంతో నిండింది. ఎక్కడో ఫైళ్ల చాటున ఏవో ఫోన్లు మ్రోగుతున్నాయి. ఎవరూ పట్టించుకోవటం లేదు. కాంతమ్మగారు కొద్దిగా జీర గొంతులో చెప్పారు, '....పిల్లలు ఉద్యోగాల కోసం కనీసం ప్రయత్నించటం ప్రారంభించారంటే ఎక్కడో కొండలు కరుగుతున్నాయని అర్థం. తోటలో మొక్కలెన్నో కలసి ఉంటాయి. పూలన్నీ ఎవరి సజ్జలోనికో చేరిపోతాయి. ఎవరి పూజనుండో జాలువారి ఎవరి సన్నిధికో చేరుతాయి. ఏ పూజవలన, ఎవరి పూజవలన ఎవరు ఎవరిని కలుస్తారో ఎవరికి తెలుసు?'

★★★★★★

మెట్లు పూర్తయ్యాయి. కొద్ది దూరంలో ధ్వజస్తంభం కనిపిస్తోంది. ఆ పైన ఆకాశం. గాలికి చిరుగంటలు కొట్టుకుంటున్నాయి. లోపల పెద్ద గంటలు మ్రోగుతున్నాయి. జంట స్వరాలతో రాగం పైకి ఎగసినట్లు ఇద్దరం గుడివైపుకు వెళ్లిపోయాం.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments